

Sygn. akt II Ka 791/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Boruty

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2021 r.

sprawy **T. Ś.**

oskarżonego z art. 278 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 10 listopada 2020 r. sygn. akt II K 570/18

I. w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżonego T. Ś. z opłaty za II instancję oraz wydatków za postępowanie odwoławcze, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 791/20

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2020r. Sąd Rejonowy w Siedlcach orzekł:

I. oskarżonego **T. Ś.** uznał za winnego tego, że w dniu 9 marca 2018r. w S. przy ul. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, ze sklepu (...) zabrali w celu przywłaszczenia torbę podróżną, dwie suszarki do włosów, żelazko, odkurzacz, okulary do pływania i ubranie czym spowodowali straty w łącznej kwocie 474,84 zł na szkodę (...) S.A. z siedzibą w K. (62 – 025) ul. (...) przy czym ustala i przyjmuje, że czyn ten stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za czyn ten na podstawie art. 119 § 1 kw wymierza oskarżonemu karę 30 (trzydzieści) dni aresztu;

II. na podstawie art. 119 § 4 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek zapłaty równowartości ukradzionego mienia poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w K. (...) ul. (...) kwoty 474,84 zł

III. na podstawie art. 10 § 2 kw zaliczył oskarżonemu T. Ś. na poczet orzeczonej kary aresztu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 marca 2018r. godz. 17.15 do dnia 14 marca 2019r. godz. 15.11 przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary aresztu;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. r. J. W. kwotę 723,24 zł w tym kwotę 135,24 zł tytułem podatku VAT za obronę oskarżonego T. Ś. sprawowaną z urzędu;

V. zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia opłaty oraz pozostałych kosztów postępowania, poniesione wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obwiniony oraz jego obrońca podnosząc zarzut orzeczenia rażąco surowej kary i wnosili o zmianę w tym zakresie wyroku poprzez orzeczenie kary grzywny lub ograniczenia wolności.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył co następuje:

Zarzuty zawarte w obu apelacjach nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż żaden ze skarżących nie kwestionował ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd meriti, jak i przyjętej przez sąd meriti kwalifikacji prawnej, dlatego kwestie te pozostały poza rozważaniami Sądu Okręgowego, który nie stwierdził z urzędu bezzwzględnych przesłanek odwoławczych. W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest również podstaw do uznania aby kara orzeczona wobec T. Ś. charakteryzowała się nadmierną surowością. Przy wymiarze bowiem tej kary słusznie sąd I instancji kierował się wskazaniami zawartymi w art. 33 kw. Słusznie też uznał, że okolicznościami obciążającymi są zaplanowany i przemyślany sposób działania, wspólnie i w porozumieniu z drugim sprawcą, znaczna wartość skradzionego mienia, która zbliżyła się do granicy rozdzielającej wykroczenie kradzieży od przestępstwa kradzieży. Zresztą, pierwotnie sprawcom stawiany był zarzut popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk i dopiero ustalenia poczynione w trakcie procesu pozwoliły na przyjęcie kwalifikacji z art. 119 § 1kw. Słusznie również, jako wpływającą na wyższy wymiar kary, przyjęta została wielokrotna uprzednia karalność ukaranego i to tylko i wyłącznie za popełnianie lub usiłowanie przestępstw kradzieży. Dopuszczenie się kolejnego rodzajowo takiego samego czynu, który jedynie z uwagi na mniejszą wartość przywłaszczzonego mienia zakwalifikowany został jako wykroczenie, świadczy o wysokim stopniu demoralizacji obwinionego, który nie ma zahamowań przed notorycznym łamaniem prawa. Dlatego zastrzeżeń Sądu Okręgowego nie budzi w tej sytuacji skorzystanie z najsurowszej rodzajowo kary przewidzianej w kodeksie wykroczeń, jaką jest kara aresztu, jak i orzeczenie go w maksymalnym rozmiarze 30 dni. Na niższy wymiar kary nie mogły wpłynąć okoliczności przytoczone w dwóch apelacjach. Faktem jest, że T. Ś. przyznał się do sprawstwa zarzuconego czynu, jednakże okoliczności tej nie można przypisywać nadmiernego znaczenia, jeśli zważy się, że został on zatrzymany przy kolejnej próbie kradzieży w tym samym sklepie, a podstawą ustalenia jego winy w zakresie zarzutu aktu oskarżenia był tak obiektywny dowód, jakim jest nagranie z monitoringu, którego nie można było zakwestionować. Premiować obwinionego nie może także stosunkowo długi czas, przez jaki rozpoznawana była sprawa w postępowaniu I-instancyjnym, albowiem w znacznej części było to spowodowane postawą obwinionego i drugiego współsprawcy. Dlatego biorąc pod uwagę wskazane wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do weryfikacji rodzaju orzeczonej kary aresztu, jak i jego wymiaru.

Brak było również podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy zgłoszonego na ostatniej rozprawie odwoławczej w przedmiocie umorzenia postępowania, ponieważ do chwili orzekania w II instancji nie upłynął jeszcze okres przedawnienia. Wprawdzie od popełnienia czynu przypisanego obwinionemu upłynęły 3 lata, nie oznacza to jednak, iż nastąpił skutek w postaci przedawnienia karalności, o jakim mowa w art. 45 1 kw. Należy bowiem pamiętać, że okres powyższy uległ wydłużeniu na podstawie art. 15zzr ust. 1 i 6 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nim sytuacji kryzysowych (Dz.U.poz.374 z p.zm.). Od chwili bowiem wejścia w życie tej ustawy, tj. z dniem 31 marca 2020r. bieg terminu przedawnienia karalności czynów zabronionych uległ zawieszeniu, aż do 16 maja 2020r. kiedy to weszła w życie ustawa z 14 maja 2020r., o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-COV-2, której art. 68 ust. 5 przywracał bieg terminów przedawnień. Przy doliczeniu okresu zawieszenia biegu przedawnień, nie nastąpił upływ jego okresu przed orzekaniem w II instancji, co miało miejsce 7 kwietnia 2021r.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437§ 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpsw, orzekł jak w wyroku. Uwzględniając sytuację materialną obwinionego sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpsw, zwolnił go od kosztów postępowania odwoławczego.

eo